

Antoine de Saint-Exupéry

Küçük Prensi

Cemal Süreya & Tomris Uyar
çevirisiyle

34. Basım

Yazarın kendi resimleriyle

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

Antoine de Saint-Exupéry

Küçük Prens

Yazarın kendi resimleriyle

Cemal Süreya & Tomris Uyar
çevirisiyle

Sanırım, kaçarken,
bir yabani kuş
sürüsünün göğünden
yararlanmıştı.

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzeltili: Şenay Yamaç
Son Okuma: Seda Ateş
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan
"Küçük Prens" Kaligrafisi: Erhan Olcay
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: 2015

34. Basım: 50.000 adet, Mart 2024

ISBN 978-975-07-2443-5

Le Petit Prince, Antoine de Saint-Exupéry

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2015

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514
Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 45099; Adres: Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelhavuzlar Sk.
No:16 Acar San. Sit. Zeytinburnu, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

Antoine de Saint-Exupéry

Ünlü Fransız romancısı Antoine de Saint-Exupéry, 1900 yılında Fransa'da doğdu. Bir kontun oğluydu. Dört yaşındayken babasını yitirdi. Öğrenimini tamamladıktan sonra pilot oldu. İkinci Dünya Savaşı'na havacı olarak katıldı. 1944 yılında görevli olarak, bir keşif uçağıyla Korsika'dan havalandı, bir daha da dönmedi. Ölümü böyle oldu. Yaşadığı hızlı, yoğun yaşam, romanlarına yansımıştır. "Yaşam, bize bütün kitapların öğrettiğinden daha çoğunu öğretir. Çünkü yaşam, bize karşı direnir. İnsan, ancak engellerle karşılaşp onları aşmaya çalıştıkça kendini tanıyabilir," der. En önemli yapıtları arasında *Gece Uçuşu*, *Savaş Pilotu*, *İnsanların*

Dünyası sayılabilir. Ama Saint-Exupéry'nin en ünlü, en sevilen yapıtı *Küçük Prens*'tir. Yazar, bu kitabında çocukluğu anlatır, çocuk duyarlığı ile yaşam sorunları arasında sıkı ve ilginç bağlar kurar. İki usta yazar, Cemal Süreya ile Tomris Uyar'ın büyük bir özenle Türkçeye çevirdiği *Küçük Prens*, gerek taşıdığı öze, gerek anlatımdaki ustalığıyla, dünyanın en beğenilen çocuk klasiklerinden biri olmuştur. İlkokul, ortaokul çağlarındaki çocuklar kadar, büyüklerin de ellerinden düşürmeyeceği bir başucu kitabı. Saint-Exupéry'nin kendi çizdiği resimlerle süslediği bu güzel kitabı kivançla sunuyoruz.

Léon Werth için

Bu kitabı, koskoca bir adama adadığım için küçüklerden beni bağışlamalarını dilerim. Ama önemli bir özürüm var: Şimdiye kadar bu adamdan daha iyi bir başka dostum olmadı.

İkinci özürüm de şu: Bu adam, her şeyi değerlendirebilir.

Çocuklar için yazılmış kitapları bile. Sonra üçüncü bir özürüm daha var: Bu adam Fransa'da oturuyor şimdi, aç, üstelik açıkta. Avutulmak ister. Bütün bu sayıp döktüğüm özürler yetmezse ben de kitabımı onun bir zamanki çocukluğuna adanım tabii. Bütün koca adamlar bir zamanlar çocuktular (gerçi aralarında bunu hatırlayanlara az rastlanır ya.)

İşte gerekli değişikliği yapıyorum:

Çocukluk günlerindeki Léon Werth için

|

Altı yaşındayken bir gün, balta girmemiş ormanlar üstüne yazılmış “Yaşanmış Öyküler” adlı bir kitapta müthiş bir resim görmüştüm. Bir hayvanı yutmakta olan bir boa yılanını gösteriyordu. Resmin kopyası işte yukarıda.

Kitapta şöyle deniyordu: “Boa yılanları avlarını çiğnemediği gibi yutuverirler. Sonra da yerlerinden kımlıdayamaz, sindirimleri için gerekli altı ayı uyumakla geçirirler.”

Orman serüvenleri üstüne derin derin düşünmeye başladım. Biraz uğraştıktan sonra ben de renkli bir kalemle ilk resmimi yapmayı başardım. Resim No. - 1.

Aşağıdaki gibiydi:

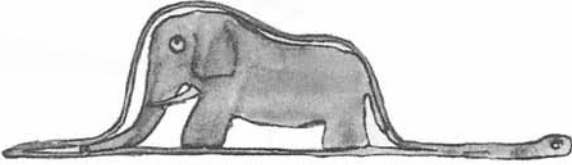

Yapıtımı büyüklere göstererek resimden korktu-
lar mı diye sordum.

Dediler ki, “Şapkadan da korkulur mu hiç?”

Oysa ben şapka değil, bir fili sindirmekte olan bir
boa yılanı çizmiştim. Büyükler anlayabilsin diye bu
kez ikinci bir resimde boğa yılanının içini de çizdim.
Büyüklere bir şeyi açıklamazsanız olmaz.

Resim No. - 2 şöyle oldu:

Büyükler boa yılanlarını içten ve dıştan gösteren
resimleri bir yana bırakıp tarih, coğrafya, aritmetik ve
dilbilgisiyle ilgilenmemi öğütlediler. Böylelikle daha
altı yaşında, bana parlak bir gelecek sunan resim
sanatından vazgeçtim. Resim No. - 1 ve Resim No. -
2'nin uğradığı başarısızlık hevesimi kırmıştı. Büyük-
ler hiçbir şeyi tek başlarına anlayamıyorlar, onlara
durmadan açıklamalar yapmak da çocuklar için sıkıcı
oluyor doğrusu.

Başka bir iş tutmalıydım, pilotluğa merak sardım.
Dünyanın her yerinde biraz uçuş yaptım. Coğrafyanın
da bana yararı olmadı değil. Bir bakışta Çin midir,

Arizona mıdır ayırt edebilirim. Gece yolunu şaşırınca bu konudaki bilgisi insana destek oluyor.

Hayatım boyunca bir sürü önemli kişiyle bir sürü ilişkim oldu. Büyükler arasında bir sürü yıl geçirdim. Çok yakından tanıdım onları. Yine de ilk görüşlerim pek değişmedi.

Zekâsı azıcık parlak görünen birine rastladığımda yanımdan eksik etmediğim Resim No. - 1'i çıkarıyor, deneyimi uyguluyordum. Gerçekten kavrayışlı biri mi değil mi anlamaya çalışıyordum. Ama hepsinin verdiği karşılık birdi:

“Şapka.”

Tabii ben de artık onlara ne boa yılanlarından ne balta girmemiş ormanlardan ne de yıldızlardan söz açıyordum. Onların düzeyine iniyordum. Briç, diyordum, golf, politika, kıravat mıravat. Onlar da böylesine akli başında biriyle tanıştıklarına bayağı seviniyorlardı.

II

İşte böyle, altı yıl önce, Büyük Çöl üstünde uçacağım kazaya uğrayana kadar, içimi dökecek gerçek bir dostum olmadan yapayalnız yaşadım. Motorumun bir parçası kırılmıştı. Uçakta ne makinist ne de yolcu

bulunduğundan bu güç onarım işinin üstesinden tek başıma gelmeye hazırlandım. Benim için bir ölüm kalım savaşıydı bu. Yanımda çok çok bir haftalık içme suyu vardı.

İlk gece, en yakın köyden bin mil uzakta, çölde uyudum. Okyanusun ortasında sal üstünde kalmış bir gemiciden daha yalnızdım. Gün doğup da tuhaf, incecik bir sesle uyandığım zaman nasıl şaşırdığımı varın siz düşünün artık. Ses:

“Lütfen,” diyordu, “bir koyun çizer misiniz?”

“Ne!”

“Bir koyun çiz bana.”

Beynimden vurulmuşçasına yerimden fırladım. Gözlerimi ovuşturdum iyice. Her yanı gözden geçirdim. Karşımda beni ciddi ciddi süzen, küçük, eşî görülmedik biri duruyordu. İşte sonradan başarabildiğim kadarıyla yaptığım portresini yan sayfada sunuyorum. Kuşkusuz, bizim resim sevimlilik yönünden modelinden kat kat aşağıdır.

Ama bu benim suçum değil. Büyükler altı yaşımdayken resim sanatına karşı hevesimi kırmışlardı. Boa yılanlarının içten ve dıştan görünüşlerini saymazsak hiçbir şey çizmeyi öğrenmemiştim.

Gördüklerim karşısında gözlerim faltaşı gibi açılmıştı. Unutmayın ki en yakın köyden bin mil uzakta bulunuyordum. Bizim küçükse ne çölde yolunu şaşırmışa benziyordu ne de yorgunluktan, açlıktan,

İşte sonradan başarabildiğim kadarıyla yaptığım portresi.

susuzluktan ya da korkudan bayılacak gibiydi. En yakın yerleşim merkezinden bin mil uzakta, çölün ortasında kalmış bir çocuk izlenimini de uyandırmıyordu hiç. Dilimi toparlayınca:

“Peki,” dedim, “ne yapıyorsun burada?”

Alçak sesle ve çok önemli bir şey söylüyormuş gibi aynı sözleri tekrarladı:

“Lütfen bir koyun çizers misin bana?”

Bir olaydaki gizlilik payı belirli düzeyi aştıktan sonra eliniz kolunuz bağlanır. İnanmayacaksınız ama en yakın köyden bin mil uzakta ve ölümle her an yüz yüze olduğum halde cebimden bir parça kâğıt ve bir dolmakalem çıkardım. Tam o sırada şimdiye kadar yalnız tarih, coğrafya, aritmetik ve dilbilgisiyle uğraştığım aklıma geldi ve bizim küçüğe (biraz da üzülerek) resim yapmayı beceremediğimi söyledim.

“Ne zararı var canım,” dedi, “bir koyun çiziver.”

Aksi gibi şimdiye kadar hiç koyun resmi yapmamıştım. İster istemez sık sık yaptığım iki resimden birini çizdim. Yani boa yılanının dıştan görünüşünü. Ama bizimki:

“Yoo! Yooo!” demesin mi, “Boanın içindeki bir fil istemiyorum. Boa çok tehlikeli bir yaratıktır. File gelince o da çok yer kaplar. Bizim oralarda her şey küçücüktür. Bir koyun istiyorum aslında. Bir koyun çizsene bana.”

Çizdim koyunu. Resmi iyice inceledi, sonra:

“Olmadı,” dedi, “bu daha şimdiden çok zayıf, hasta bir koyun. Bir tane daha çiz.”

Ben de bir tane daha çizdim.

Dostum tatlı tatlı, hoşgörüyüyle gülümsedi:

“Sen de görüyorsun ya, bu koyun değil, bal gibi koç. Boynuzlarına baksana.”

Resmi yeniden çizdim ama yine beğendirememiştim.

“Bu da çok yaşlı. Ben öyle bir koyun istiyorum ki uzun süre yaşasın.”

Artık sabrım tükenmişti, üstelik uçağımın moturunu bir an önce sökmek istiyordum. Aşağıda gördüğünüz resmi karaladım.

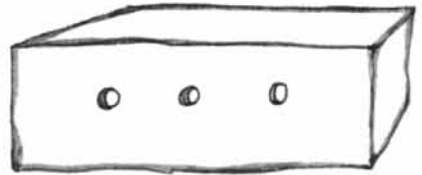

“İstediğin koyun şu sandığın içinde,” diye kestirip attım.

Küçük eleştirmenin yüzünün birden aydınlandığını görünce şaşırdım.

“Tam da istediğim gibi oldu. Peki, bu koyun çok mu ot yer dersin?”

“Neden sordun?”

“Bizim oralarda her şey çok küçüktür de...”

“Ona kadar ot bulunur canım,” dedim, “ben sana küçücük bir koyun verdim.”

Resmin üstüne eğildi.

“Küçük dedimse... Bak! Bak! Uyumuş.”

İşte Küçük Prens’le dostluk kurmam böyle oldu.

III

Nereden geldiğini öğrenmem için uzun bir süre geçti. Bana durmadan sorular yağdıran Küçük Prens, benim sorduklarımı duymuyordu sanki. Konuşurken gelişigüzel söylediklerinden yavaş yavaş anladım her şeyi. Sözgelimi uçağımı ilk gördüğünde (uçağımın resmini yapmayayım, çok karışıktır, altından kalkamam) şaşırmıştı.

“Bu da nesi?”

“Uçar bu. Uçak. Benim uçağım.”

Uçabildiğini öğrenmesinden övünç duymuştum.

“Ne diyorsun,” diye haykırdı, “öyleyse gökten indin sen!”

“Evet,” dedim başımı eğerek.

“İnanılır şey değil! Ne tuhaf!”

Küçük Prens tatlı bir kahkaha atıverdi. Beni çileden çıkarmıştı bu. Talihsizliğimin ciddiye alınmasını isterim ben.

“Demek sen de gökten geliyorsun,” diye ekledi.
 “Hangi gezegendensin bakalım?”

Birdenbire varlığının gizemli karanlığında bir ışık yakaladım. Hemen sordum:

“Yani sen başka bir gezegenden mi geliyorsun?”

Karşılık vermedi. Gözlerini uçağımdan ayırmadan usulca başını sallıyordu.

“Bununla çok uzaktan gelmiş olamazsın zaten.”

Ve uzun uzun düşlere daldı. Sonra cebinden benim koyunu çıkararak hazinesini incelemeye koyuldu.

Ağızından kaçırdığı “başka gezegenler” sözü beni nasıl meraklandırmıştı, düşünün artık. Bu konuda daha çok bilgi edinmek için var gücümle çalıştım.

“Küçük dost, nerelisin sen?” dedim. “Bizim oralar dediğin yer neresi? Koyunu nereye götürmek istiyorsun?”

Düşünceli bir sessizlikten sonra konuştu:

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

Antoine de Saint-Exupéry

Küçük Prens

Cemal Süreya & Tomris Uyar
çevirisiyle

“Hoşça git,” dedi tilki. “Vereceğim sır çok basit:
İnsan ancak yüreğiyle baktığı zaman doğruyu görebilir.

Gerçeğin mayası gözle görülmez.”

Küçük Prens unutmamak için tekrarladı:

“Gerçeğin mayası gözle görülmez.”

ISBN 978-975-07-2443-5

9 789750 724435